

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa S. D. odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Z., radi odbacivanja žalbe u predmetu prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 25. rujna 2020.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje, KLASA: UP/II-008-07/20-01/120, URBROJ: 401-01/04-20-1 od 18. veljače 2020. godine.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika je odbačena žalba ovdje tužitelja od 4. prosinca 2019., kao nedopuštena, s obrazloženjem da je o žalbi tužitelja zbog propuštanja javnopravnog tijela-Grada Z. da riješi njegov zahtjev o pravu na pristup informacijama od 7. rujna 2018., Povjerenik već odlučio svojim rješenjem, KLASA: UP/II-008-07/18-01/ 816, URBROJ: 4101-01/06-17-1 od 21. prosinca 2018. pa da je žalba tužitelja zbog „šutnje“ prvostupanjskoga tijela, pravomoćno riješena.

Tužitelj osporava ovakvo rješenje tuženika pozivajući se na Zaključak o pravnom shvaćanju sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 18. studenoga 2019., broj Su-574/2019, prema kojem, kad tijelo javne vlasti ne postupi po rješenju Povjerenika za informiranje kojim mu se nalaže da odluči o zahtjevu za pristup informacijama, se može izjaviti žalba Povjereniku prema članku 119. stavak 3. Zakona o upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09, dalje: ZUP). Smatra da je tuženik imao ovlast sam riješiti upravnu stvar ili naložiti prvostupanjskom tijelu da u roku od 15 dana donese traženo rješenje, stoga drži da mu je izjavljena žalba dopuštena i da je tuženik počinio povredu upravnog postupka kad se poziva na članak 114. stavak 1. ZUP-a. Predlaže poništiti osporeno rješenje i potražuje trošak spora u iznosu od 2.500,00 kn.

Tuženik se, u odgovoru na tužbu, poziva na obrazloženje svojeg rješenja kod kojeg u cijelosti ostaje, a iz kojeg proizlazi da je stava kako ne može povodom žalbe tužitelja izmijeniti svoje ranije pravomoćno rješenje, odnosno smatra da nisu ispunjeni uvjeti za primjenu izvanrednih pravnih lijekova koji predstavljaju jedini pravni put za izmjenu tog rješenja. U odgovoru na tužbu još navodi da ni tužitelj niti tijelo javne vlasti -Grad Z. nisu protiv rješenja povjerenika od 21. prosinca 2018. pokrenuli upravni spor, što to rješenje čini pravomoćnim. Mišljenja je da institut pravomoćnosti rješenja znači nedopustivost odlučivanja o stvari koje je već riješena, odnosno promjenjivosti akta kojim je u pravnoj stvari odlučeno pa drži da ne može, povodom nove žalbe tužitelja izjavljene zbog neodlučivanja tijela javne vlasti o njegovom zahtjevu za pristup informacijama, izmijeniti svoje ranije pravomoćno rješenje.

Nastavno dodaje i to da je povodom rješenja od 21. prosinca 2018., dana 19. ožujka 2020. godine zaprimio dopis grada Z. KLASA: 008-02/18-002/292, URBROJ: 251- 02-02/014-20-49 od 12. ožujka 2020., iz kojeg proizlazi da je ovo tijelo javne vlasti postupilo po rješenju tuženika te tužitelju dostavilo tražene informacije.

Protivi se zahtjevu za naknadu troškova spora navodeći da tužitelj ne koristi odvjetničke usluge u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku, već samo kada se obraća tužbom naslovnom Sudu pa postavlja pitanje da li tužitelj intenzivnim podnošenjem zahtjeva za pristup informacijama, a nakon toga podnošenjem žalbi i iscrpljivanjem kapaciteta ureda financiranog od strane poreznih obveznika, a zatim traženjem naknada odvjetničkih troškova kod podnošenja tužbi prešao granicu prihvatljivog i bona fide disponiranja pravima tužitelja.

Predlaže odbiti tužbu i zahtjev za naknadu troška.

Tužba nije osnovana.

Iz podataka spisa proizlazi da je tuženik, povodom žalbe tužitelja zbog šutnje prvostupanjskog tijela da odluči o zahtjevu tužitelja, svojim rješenjem od 21. prosinca 2018. naložio prvostupanjskom tijelu- obvezniku prava na pristup informacijama da u zadanom roku riješi zahtjev tužitelja za pristup informaciji.

Obzirom da prvostupanjsko tijelo nije pristupilo rješavanju zahtjeva tužitelja, tužitelj je radi zaštite od ponovljenog propuštanja nadležnog tijela da odluči o zahtjevu, izjavio žalbu drugostupanjskom tijelu, ovdje tuženiku.

Međutim, iz podataka u spisu predmeta dostavljenih ovom Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je tuženik svojim rješenjem, KLASA: UP/II-008-07/18-01/816, URBROJ: 401-01/06-18-1 od 21. prosinca 2018. naložio Gradu Z. da riješi zahtjev tužitelja za pristup informacijama od 7. rujna 2018. sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, a ovdje se radi o istovjetnom zahtjevu za pristup informacijama o ukupnim isplatama pojedinim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. siječnja do 30. lipnja 2018., ispisu konto kartice 32373 za ovo razdoblje uz preslike knjigovodstvenih isprava na temelju kojim je knjiženje provedeno.

Protiv tog rješenja tužitelj, a niti Grad Z. nisu podnijeli tužbu ovom Sudu iz čega proizlazi da je to rješenje postalo pravomoćno.

Imajući na umu navedeno, u okolnostima konkretnog slučaja, proizlazi da je žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti Grada Z. od 10. listopada 2018., riješena rješenjem

tuženika do 21. prosinca 2018. pa, iz tog razloga, nije bilo mjesta ponovnom odlučivanju o žalbi tužitelja, kako to pravilno smatra i tuženik.

Slijedom svega navedenog, valjalo je pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. zakona o upravnim sporovima odlučiti kao pod točkom I. izreke presude, a odluka o troškovima spora (točka II. izreke presude), temelji se na odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu, 25. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović, v.r.